

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że przepisy odnoszące się do legitymacji do zaskarżenia bezprawnego aktu instytucji Unii są dyskryminujące w kontekście niepełnosprawności w związku z podstawowym prawem do skutecznej ochrony sądowej.
 - Skarżące podnoszą, że Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych przewiduje możliwość wniesienia skargi przez osobę trzecią, a skarżące są wystarczająco reprezentatywne, aby wnieść skargę w obronie osób, które nie są w stanie bronić się przed dyskryminacją wynikającą z decyzji Komisji odmawiającej przerwania biegu terminów płatności lub zawieszenia płatności związanych z przedmiotowym zaproszeniem do składania wniosków.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że zaskarżony akt wpływa na sytuację prawną jasno określonej grupy osób, które nie są w stanie występować same przed sądem. Zarzut ten dzieli się na następujące dwie części:
 - Zaskarżony akt dotyczy bezpośrednio i indywidualnie zamkniętej grupy 1020 niepełnosprawnych osób znajdujących się w Bułgarii;
 - Wspomniana grupa osób nie jest w stanie występować samodzielnie przed sądem.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że wydając zaskarżony akt, pozwana naruszyła ciążące na niej obowiązki wynikające, po pierwsze, z rozporządzenia (UE) nr 1303/2013⁽¹⁾, a po drugie, z Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych i z Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. 2013, L 347, s. 320).

Skarga wniesiona w dniu 26 września 2019 r. – Nike European Operations Netherlands i Converse Netherlands/Komisja

(Sprawa T-648/19)

(2019/C 413/69)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nike European Operations Netherlands BV (Hilversum, Niderlandy) i Converse Netherlands BV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci R. Martens i D. Colgan)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności w całości zaskarżonej decyzji o wszczęciu postępowania, to jest decyzji Komisji z dnia 10 stycznia 2019 r. o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w sprawie pomocy państwa SA.51284 (2018/NN) – Niderlandy – Ewentualna pomoc państwa na rzecz Nike⁽¹⁾; oraz

— obciążenie Komisji wszystkimi kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE, art. 108 ust. 2 TFUE, art. 1 lit. d), art. 1 lit. e) i art. 6 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ⁽¹⁾ ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 TFUE, a także art. 41 ust. 1 i art. 41 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zasady dobrej administracji oraz zasady równego traktowania, w zakresie w jakim Komisja naruszyła prawo przy wstępnej ocenie dotyczącej tego, czy sporne środki mają charakter pomocy.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE, art. 108 ust. 2 TFUE, art. 296 ust. 2 TFUE, art. 41 ust. 1 i art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 TFUE, w zakresie w jakim Komisja nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia w odniesieniu do stwierdzenia, że sporne środki posiadają wszystkie elementy pomocy państwa, a w szczególności do kwestii, dlaczego należy je uznać za selektywne.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 296 ust. 2 TFUE, art. 41 ust. 1 i art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 TFUE, w zakresie w jakim Komisja przedwcześnie wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające i przedstawiła niewystarczające uzasadnienie w odniesieniu do istnienia pomocy państwa, mimo że nie wystąpiły trudności w kontynuowaniu wstępnego postępowania wyjaśniającego.

⁽¹⁾ Dz.U. 2019, C 226, s. 31.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 30 września 2019 r. – Hasbro przeciwko EUIPO – Kreativni Dogadaji (MONOPOLY)

(Sprawa T-663/19)

(2019/C 413/70)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hasbro, Inc. (Pawtucket, Rhode Island, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: J. Moss, Barrister)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Kreativni Dogadaji d.o.o. (Zagrzeb, Chorwacja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „MONOPOLY” – unijny znak towarowy nr 9 071 961

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 lipca 2019 r. w sprawie R 1849/2017-2